

Nebe plné červánků

Iveta Bartošová

Přiznávám, že čas od času o životě přemítám,
většinou ve chvílích, kdy končí další den.
Jenom tak sedím, se svým vlastním já si povídám,
listuji snářem, hledám význam pro svůj sen.
Jenom tak sedím a zvolna končí další den.

A tak mě napadá, když rozjímání překročím
a pohled očí mých je zmámen oblohou.
Že pátrat po tom proč a jak už vlastně nemusím,
nic v tomhle světě přece není náhodou.

Vím jak je vzácné spojit lásku s pokorou,
náhodou nechystá se každý náš den k spánku.
A není náhodou, že štěstí prožívám,
náhodou neodmítám nebe plné červánků.

Jestli znám cestu ke štěstí, když někdo zeptá se,
odpovím, všichni jdeme po ní, každý zvlášť,
je celkem jedno jestli svítá a nebo stmívá se,
protože štěstí nosí pouze jeden plášť.
Nestřídá podoby tak jako zášť.

Do světa v tuto chvíli volám, dívej šťastná jsem.
A můžu tiše křičet vůbec nemusím,
ne proto aby někdo říkal, že snad rouhám se,
červánkům zkrátka žádný rámus nesluší.

A tak mě napadá, když rozjímání překročím
a pohled očí mých je zmámen oblohou.
Že pátrat po tom proč a jak už vlastně nemusím,
nic v tomto světě přece není náhodou.

Vím jak je vzácné spojit lásku s pokorou,
náhodou nechystá se každý náš den k spánku.
A není náhodou, že štěstí prožívám,
náhodou neodmítám nebe plné červánků.

A jen tak náhodou vám tohle nezpívám.